Anul al 62-lea
4 PAGINI

EXEMPLARUL 30 LEI
Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 24.464/939

Nr. 88 Luni 16 Aprilie 1945
4 PAGINI

ABONAMENTE
UNIVERSUL PROVINCIA
Lei 1800 pe 3 luni
Lei 3700 pe 6 luni
CAPITALA
Lei 2100 pe 3 luni
Lei 4100 pe 6 luni
AUTORITĂŢI 50% în plus

UNIVERSUL

ABONAMENTE
UNIV. COPIILOR 1800 lei pe 6 luni
ZIARUL ŞTIINŢELOR 1800 lei pe 6 luni
UNIVERSUL LITERAR 1800 lei pe 6 luni
VESELIA 1400 lei pe 6 luni
TRUP ŞI SUFLET 900 lei pe 6 luni

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10; SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

DIRECTOR
ION LUGOSIANU

ACŢIUNEA POLITICĂ A PREŞEDINTELUI ROOSEVELT

A face o sinteză a politicii externe a Statelor Unite din timpul mandatului prezidenţial deţinut de preşedintele Roosevelt ar însemna a cuprinde în cadrul unui scurt articol de ziar una din cele mai laborioase, mai dinamice şi mai fecunde activităţi umane. Prin însăşi Constituţia Statelor Unite, politica lor externă cade în principal, în sarcina Prezidentului. Departamentul de stat este organul prin mijlocirea căruia Preşedintele Republicei îşi desfăşoară activitatea. Şeful departamentului de stat este colaboratorul imediat al Preşedintelui, colaborator de priceperea şi abilitatea căruia depinde, de multe ori, succesul politicii urmărită pe plan internaţional de şeful statului.

Dacă după litera şi spiritul Constituţiei aceasta este practica politicii externe a Statelor Unite, poate niciodată în istoria lor, politica externă n'a fost în ideologia ei ca şi în aplicarea ei, o expresie mai elocventă a însăşi personalităţii prezidentului, ca în anii mandatului ilustrului dispărut şi mai ales începând din anii cari au precedat războiul şi până la acest tragic sfârşit al omului care până în ultima clipă a stat la datorie. Politica externă a Statelor Unite a fost umanitară ca şi preşedintele Roosevelt, a fost însufleţită de ideea generoasă a solidarităţii între popoare ca şi preşedintele Roosevelt, a fost respectuoasă şi înţelegătoare faţă de drepturile diferitelor popoare, răbdătoare şi plină de conciliaţiune ca şi preşedintele Roosevelt. Iar când această cuirasă morală de însuşiri reale care înalţă un popor, a fost sfidată până la ultima limită, politica externă a Statelor Unite, sub impulsiunea puternică a principiilor ei de bază, a devenit factor dinamic în slujba ideei morale de solidaritate umană, a devenit energică şi hotărîtă ca şi preşedintele Roosevelt, rectilină şi neobosită, fecundă şi de concepţie universală ca întreaga viaţă a preşedintelui Roosevelt, corespunzătoare înălţătoarei filozofii şi eticei care au caracterizat viaţa publică şi particulară a acestui strălucit om.

Cu un tact plin de înţelepciune şi de bună voinţă, cu o sinceră dorinţă de a servi cauza păcii şi de a evita poporului american dramatica alternativă între a continua atitudinea de izolare asistând cu braţele încrucişate la oroarea unui război de asuprire, sau a interveni, consimţind la sacrificii uriaşe, în sprijinul victimelor unei agresiuni care devenea din ce în ce mai evidentă, preşedintele Roosevelt a făcut sforţări supra omeneşti. Toată autoritatea personalităţii lui a fost pusă în joc pentru a determina schimbarea atitudinei, la început a celor două puteri agresive, Germania şi Italia şi apoi a celei de a treia, Japonia.

A sfătuit, a prevenit, a suportat răspunsuri insolente, a arătat toată oroarea pe care războiul ar revărsa-o asupra omenirii întregi. Totul a fost zadarnic. Crima era pregătită în toate amănuntele ei, criminalii se simţeau prea siguri pe planurile şi mijloacele lor — puterea diabolică a doi demenţi transformase popoarele pe care le conduceau în colectivităţi fanatice şi fără alt criteriu de viaţă de cât oarba lor supunere la hotărîrile acestor demenţi.

Şi războiul a izbucnit. Din această clipă politica externă a Statelor Unite a fost de solidaritate morală cu popoarele victime ale agresiunii. Pentru a doua oară într'un sfert de secol Germania dădea dovadă nu numai de spiritul destructiv care o caracterizează dar şi de o totală neînţelegere a psihologiei poporului american. Ca şi în războiul trecut, Germania hitleristă întocmai ca Germania imperialistă, n'a înţeles că ceeace mai ales a constituit prestigiul mondial al Statelor Unite este tradiţia de onestitate, de bună credinţă, de lealitate în raporturile lor internaţionale şi că sfidarea acestei tradiţii rânduia fără ezitare întregul popor american împotriva sfidătorilor.

N'a avut nevoie preşedintele Roosevelt să recurgă la siluirea conştiinţei publice americane pentru a face din ea — aşa cum a devenit — elementul determinant al intervenţiei nord-americane împotriva agresorilor din ce în ce mai ameninţători, din ce în ce mai odioşi. Politica criminală a Berlinului şi a Romei ca şi aceea a Japoniei au reuşit să desăvârşească unitatea de gândire şi de sentiment între preşedintele Roosevelt şi poporul american şi a justificat până la evidenţă şi pentru cei mai hotăriţi susţinători ai izolaţionismului american, necesitatea intervenţiei în apărarea celui mai sacru bun al întregei omeniri: libertatea. Şi astfel intrarea Statelor Unite în război, după agresiunea japoneză n'a mai fost o consecinţă a unei acţiuni diplomatice sau politice determinată de interese materiale sau de conjuncturi anumite, ci ea a devenit un imperativ naţional decurs din însăşi tradiţia democratică, de libertate şi de solidaritate umană care ilustrează istoria poporului american. Germania hitleristă, Italia fascistă, Japonia imperialistă şi autoritare nu puteau împinge sfidarea poporului american fără a determina această hotărîre istorică a lui. de a interveni pentru salvarea omenirii alături de acei cari luptau pentru acelaşi scop. Convingerea profundă a preşedintelui Roosevelt că interesul comun al umanităţii trebue să primeze în concepţia de viaţă naţională şi internaţională faţă de interesul egoist al unei bune stări nepăsătoare de suferinţele altora, a devenit convingerea unanimă a poporului american. Din această clipă Germania a pierdut războiul. Din această clipă Italia şi Japonia au pierdut războiul. Cât de comice apar azi, în faţa rezultatelor acţiunii de pe fronturi, cuvintele rostite de Ribbentrop la 29 Noembrie 1941 cu prilejul prelungirii pactului anti-komintern şi adresate Statelor Unite ca o sfidare a eventualităţii intrării lor în război:

„In legătură cu atitudinea preşedintelui Roosevelt — spunea Ribbentrop — aş dori să constat următoarele: indiferent dacă şi în ce porţii livrează Statele Unite material de război inamicilor noştri; indiferent că din cauza aceasta Statele Unite vor intra sau nu împotriva noastră. Nimic nu se va mai putea schimba în rezultatul acestui război, în victoria Axei şi a aliaţilor săi".

Germania este azi părăsită de toţi aliaţii ei care luptă contra ei — afară de Japonia care îşi trăieşte ultimele zvârcoliri — iar pe teritoriul Reichului armatele Naţiunilor Unite înaintează vertiginos şi mâine ele vor intra triumfătoare în Berlin.

Preşedintele Roosevelt a închis ochii înainte de a putea servi şi la desăvârşirea operei constructive a păcii. In ultima lui clipă de viaţă însă, el a avut viziunea reală a triumfului tuturor sforţărilor lui.

Primele cuvinte ale succesorului său au fost rostite pentru a afirma că Statele Unite vor continua să lupte până la desăvârşirea totală a acestui triumf şi vor continua solidaritatea internaţională pentru opera constructivă a păcii la ale cărei prime aşezări ilustrul dispărut a contribuit atât de mult.

Politica externă a Statelor Unite rămâne mai departe conformă tradiţiei ei de onestitate şi de prestigiu: solidară cu aliatele lor Rusia Sovietică şi Marea Britanie şi cu toate popoarele iubitoare de libertate şi de pace, solidaritate atât de des subliniată de Preşedintele Roosevelt.

I. F.

ORGANIZAREA PĂCII

Structura păcii mondiale nu poate fi opera unui om, sau a unui partid sau a unei naţiuni. Ea nu poate fi în întregime o pace americană, sau o pace britanică, sau o pace rusă, franceză ori chineză. Nu poate fi o pace a naţiunilor mari sau a micilor naţiuni. Trebue să fie o pace, care se întemeiază pe străduinţa de colaborare a lumi întregi.

Ea nu poate fi o construcţie completă. Ea nu poate fi — ceia ce gândesc anumiţi oameni — o construcţie de o perfecţie deplină, încă de la început, dar poate fi o pace —şi va fi o pace—întemeiată pe principiile sănătoase şi drepte ale Chărţii Atlanticului, pe concepţia demnităţii finţei umane şi pe garanţiile de toleranţă şi libertate a cultului religios.

(Extras din raportul Preşedintelui Roosevelt către Congresul Statelor Unite asupra Conferinţei din Crimeea, la 1 Martie 1945).

TEDEUMUL DE AZI DELA PATRIARHIE

Astăzi la orele 11,30 se va oficia la Sf. Patriarhie un serviciu divin pentru pomenirea marelui dispărut Preşedintele Roosevelt.

Slujba religioasă va fi oficiată de un sobor de preoţi în frunte cu Vicarul Patriarhiei.

Şedinţa solemnă pentru preşedintele Roosevelt are loc la Ateneul Român

Şedinţa solemnă pentru comemorarea Preşedintelui Franklin Delano Roosevelt are loc astăzi Duminică 15 Aprilie ora 11 a. m. la Ateneul Român şi nu la Studio Teatrul Naţional, aşa cum s'a anunţat în primul moment. Programul constă din cuvântările d-lor dr. N. Lupu şi prof. D. Gusti, reprezentanţii Societăţilor Româno-Americane şi din muzică solemnă şi religioasă executată de Filarmonica sub conducerea d-lui Egizio Massini şi de corul Y.M.C.A.

Asociaţiile Amicii şi Prietenii Statelor-Unite anunţă oficialităţile streine şi româneşti că li s'au rezervat lojile cuvenite, nemaiputându-se trimite invitaţii speciale din lipsă de timp. Deasemenea, membrii asociaţiilor şi publicul sunt rugaţi tot pe această cale de a participa la această şedinţă solemnă, nefiind timp util pentru a se trimite invitaţii.

DECLARAŢIILE PREŞEDINTELUI TRUMAN

Washington, 14 (Rador). — „Noaptea trecută, toată greutatea cerului, cu luna şi stelele, s'a prăbuşit asupra mea", — acestea sunt primele cuvinte adresate ziariştilor Vineri seara de către preşedintele Truman dela luarea în primire a noului său post.

El a rostit aceste cuvinte pe când părăsea Senatul după ce luase dejunul cu mai mulţi fruntaşi ai Congresului.

Şi preşedintele Truman a adăugat: „Imi dau seama că asupra mea apasă o răspundere înspăimântătore. Dragii mei, dacă faceţi uneori rugăciuni, apoi rugaţi-vă pentru mine".

Senatorii, prietenii, ziariştii, curierii şi copiii dela ascensor se înghesuiau împrejurul preşedintelui Truman, întrecându-se care mai de care să-i strângă mâna.

Când cineva i s'a adresat cu cuvintele: „Domnule preşedinte", pe d. Truman l-au podidit lacrimile. El a exclamat: „Ar fi fost mai bine să nu trebuiască a vă adresa către mine cu aceste cuvinte".

Se afirmă că în scurta cuvântare pe care o va adresa Luni Congresului preşedintele Truman va asigura din nou întreaga lume că înţelege să continue fără nici o schimbare politica externă a preşedintelui Roosevelt şi planurile referitoare la pacea mondială.

De pe acum, el a şi primit într'o măsură remarcabilă sprijinul atât al prietenilor săi, cât şi al foştilor săi adversari politici.

In mesajul pe care l-a adresat forţelor armate prin radio, preşedintele Truman va sublinia hotărîrea sa de a duce războiul până la capăt atât în răsărit, cât şi în apus.

UN EXEMPLU DE VIRTUTE

Din toate colţurile lumii cuvinte de respectoase sentimente au fost adresate doamnei Roosevelt, soţia atât de mult îndurerată şi atât de greu încercată, a marelui preşedinte. Aceste mesagii de consolare sunt desigur în acelaş timp şi omagii aduse devotamentului neclintit, sprijinului sufletesc şi acelei nobleţi feminine cu care distinsa doamnă a înviorat curajul soţului ei în lupta lui cu durerile fizice şi cu care ea a ştiut să asigure zilelor lui de odihnă şi de recreaţie atmosfera caldă a unei vieţi de familie plină de duioşie şi de încredere reciprocă.

Dar, în durerea ei nemărginită, doamna Roosevelt, nu numai în aceste cuvinte de consolare, pe care desigur le apreciază şi cărora le păstrează recunoştinţă, îşi caută puterea de rezistenţă.

Inălţându-se deasupra celor pământeşti, înecându-şi durerea personală în profunda dragoste pe care strălucitul ei soţ o purta în suflet pentru oameni, pentru toţi oamenii, făptura ei este acum cutremurată de gândul că lumea celor nedreptăţiţi, lumea celor loviţi, lumea setoasă de dreptate şi de libertate este văduvită de puterea de muncă, de spiritul generos, de credinţa neclintită în însuşirile morale ale omului, de nepărtinirea şi curajul în judecată, ale celui mai nobil cetăţean al lumii, ale lui Franklin Roosevelt.

„Sunt cu mult mai îndurerată pentru populaţia acestei ţări şi pentru lume decât sunt pentru mine personal" — au fost cuvintele care au ţâşnit ca o apoteoză morală din sufletul doamnei Roosevelt când i s'a adus ştirea morţii soţului său.

Şi totuşi cât de profundă trebue să fie durerea ei personală! Dar în cuvintele ei, în această exclamaţie sublimă, trăeşte toată dragostea şi stima ei pentru marele dispărut şi a cărui moarte a făcut-o să se gândească, din prima clipă, nu la zdrobitoarea ei durere, ci la acei care vor fi lipsiţi de aci înainte de sprijinul lui, la acei pe cari el i-a iubit, i-a înţeles şi şi-a pus viaţa, priceperea şi energia de muncă în slujba binelui lor.

La toţi aceştia, la compatrioţii ei şi la poporele care aşteaptă nerăbdătoare zidirea nouei lumi de dreptate şi libertate s'a dus primul gând al doamnei Roosevelt şi desigur că acest gând a fost împletit cu hotărârea de a perpetua prin activitatea ei, spiritul generos şi drept al preşedintelui Roosevelt. In practica acestei hotărâri, nemărginita ei durere îşi va găsi, poate, mângâerea personală.

Asemenea sentimente aduc, prin înălţătoarea lor valoare morală o justificare mai mult a admiraţiei unanime faţă de omul care a putut să le inspire şi a profundului regret pentru atât de neaşteptata lui dispariţie. Exemplificând virtutea soţiei, ele dau o şi mai mare strălucire renumelui aceluia dela care această virtute s'a inspirat.

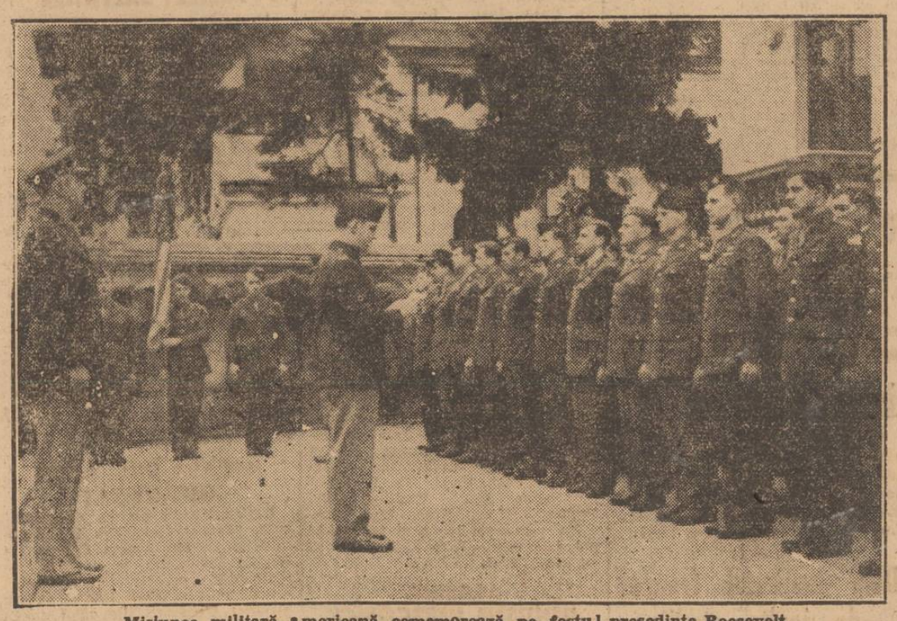

Misiunea militară americană comemorează pe fostul preşedinte Roosevelt

TRUPELE NOASTRE ŞI-AU CONTINUAT INAINTAREA

MARELE STAT MAJOR AL ARMATEI

COMUNICAT

ASUPRA OPERAŢIUNILOR DIN ZIUA DE 14 APRILIE 1945

In regiunea Munţilor Fatra Mică, activitate de luptă locală.

La Est de râul Morava, trupele noastre şi-au continuat înaintarea pe o adâncime de mai mulţi kilometri.

Au fost eliberate mai multe localităţi printre care mai importante Radejov şi Tvarojna-Lgota.

Declaraţiile ambasadorului sovietic in Statele Unite

New York, 14 (Rador). — Corespondentul agenţiei TASS transmite:

D. Gromyko, ambasadorul Uniunii sovietice în Statele Unite a făcut reprezentanţilor presei următoarea declaraţie:

Am fost profund îndurerat de moartea preşedintelui Roosevelt. Este o foarte mare pierdere nu numai pentru poporul american, ci şi pentru toate popoarele din lume, care iubesc pacea. Am pierdut pe unul dintre cei mai mari oameni de stat pe care i-a avut lumea, un om cu adevărat mare. Enorme sunt meritele preşedintelui Roosevelt în ceeace priveşte mobilizarea forţelor Statelor Unite în războiul dus împotriva inamicului nostru comun, Germania nazistă. El ştia să recunoască pe amicii adevăraţi, ca şi pe inamicii reali. Ştia să preţuiască unirea marilor puteri şi cunoştea importanţa acestei uniri pentru dobândirea victoriei.

Preşedintele Roosevelt avea mari calităţi personale. Nu voi uita niciodată întrevederile pe care le-am avut cu el. Nu mă îndoiesc deloc de faptul că poporul american, care a dat acest mare om, va continua tot atât de energic războiul în contra inamicului comun până la victoria completă şi definitivă, care nu se va lăsa aşteptată.

Poporul sovietic ia parte la marele doliu naţional ce a lovit poporul american prieten.

CONFERINŢA DIN CRIMEEA

Conferinţa din Crimeea a fost un punct crucial. Sper că a fost în istoria noastră şi de aceia şi în istoria lumii. Va fi prezentată în curând Senatului şi poporului american o mare deciziune, care va determina destinul Statelor Unite şi gândesc de aceia că şi destinul lumii — pentru generaţiile viitoare.

Nu poate fi cale de mijloc aici. Vom avea să luăm răspunderea pentru cooperarea mondială sau vom avea să purtăm răspunderea pentru un alt conflict mondial.

(Extras din raportul Preşedintelui Roosevelt către Congresul Statelor Unite asupra Conferinţei din Crimeea, la 1 Martie 1945).

FUNERALIILE PREŞEDINTELUI ROOSEVELT

Stăpânite de o pioasă reculegere, gândul şi sufletul întregului popor american, au însoţit eri trenul funerar care a transportat corpul neînsufleţit al preşedintelui Roosevelt dela Warm Springs la Washington...

Au început eri funeraliile ilustrului dispărut.

Rare ori un doliu naţional a fost mai impresionant ca acesta — rare ori moartea unui om a pus într'o lumină mai strălucitoare viaţa lui cu toată amploarea valorilor morale pe care ea le-a dăruit omenirii.

Dela acel colţ de recreaţie unde îşi reîmprospăta puterea de muncă şi îşi îmbogăţia inspiraţiile, preşedintele Roosevelt făcea pentru ultima oară călătoria până la Capitala cernită către care s'au îndreptat şi se îndreaptă de ani de zile speranţele şi recunoştinţa atâtor milioane de oameni de pe tot întinsul pământului şi care aştepta îndurerată să aducă un ultim omagiu aceluia care a dat o şi mai mare strălucire renumelui ei.

Astăzi rămăşiţele pământeşti ale ilustrului preşedinte vor fi transportate la Hyde Park, unde vor fi aşezate în cavoul familiar pentru veşnica lui odihnă.

Şi astfel se va încheia viaţa pământească a unui mare om pentru a lăsa să trăiască şi mai viu, şi mai puternic, şi mai fecund spiritul lui generos şi umanitar, pentru a da ideilor şi faptelor lui puterea continuităţii izvorîtă din recunoaşterea unanimă a meritelor rodniciei lor.

Funeraliile naţionale începute eri şi care se vor încheia astăzi, apar în lumina victoriei cauzei drepte pentru care Franklin Delano Roosevelt şi-a sacrificat liniştea şi viaţa, ca o apotează a recunoştinţii umane atât de mult meritată şi atât de sincer manifestată de întregul popor american şi de toate popoarele lumii civilizate.

Trenul mortuar a sosit la Washington

Washington, 14 (Rador).—Trenul funerar transportând corpul preşedintelui Franklin Dellano Roosevelt a pornit azi dimineaţă spre Washington unde îl aşteaptă toţi fruntaşii naţiunii care au colaborat cu preşedintele de 12 ani.

Un serviciu divin va fi celebrat Sâmbătă după masă într'o sală din Casa Albă.

Duminică preşedintele Roosevelt va fi dus la New-York unde va fi înmormântat în grădina casei sale particulare dela Hyde Park adică în locul unde de atâtea ori îşi exprimase dorinţa de a se retrage la terminarea misiunii sale de preşedinte.

❖

Washington, 14 (Rador). — Trenul mortuar cu trupul preşedintelui Roosevelt a sosit la Washington.

Pe peron, în afară de noul preşedinte al Statelor Unite şi toţi membrii guvernului, se aflau numeroase personalităţi şi prieteni personali ai defunctului.

Din vagonul mortuar a coborît d-na Roosevelt, însoţită de d. Early, secretarul particular al preşedintelui. D-na Roosevelt, a fost salutată de fiul său, generalul de brigadă Elliot Roosevelt, care deabia sosise dela Londra, şi de fiica sa d-na Boettinger, sprijinul cel mai de aproape al preşedintelui în ultimele luni ale vieţii sale.

Când sicriul a fost scoborât din tren, mulţimea imensă s'a aliniat pe cele două părţi ale drumului dela gară la Casa Albă, — drumul tradiţional al preşedintelui Roosevelt, când sosea la Washington.

❖

Washington 14 (Rador). — *Se află următoarele amănunte în legătură cu funeraliile preşedintelui Roosevelt:*

Regele George al Angliei a desemnat pe ruda Sa, earl of Athlone, guvernatorul general al Canadei, să-L reprezinte la funeraliile preşedintelui Roosevelt.

D. EDEN A SOSIT CU AVIONUL LA WASHINGTON

Washington, 14 (Rador). — D. Eden a sosit cu avionul la Washington, pentru a participa la funeraliile preşedintelui Roosevelt.

O MOŢIUNE A ADUNĂRII NAŢIONALE A AFRICII DE SUD

Capetown, 14 (Rador). — Adunarea Naţională a aprobat Vineri după amiază o moţiune a primului ministru ad-interim J. F. Hofmeyr, de a se ridica şedinţa în semn de omagiu şi simpatie pentru Statele Unite şi pentru familia preşedintelui Roosevelt.

Insuşindu-şi moţiunea, d. C. A. van Niekerk, şeful opoziţiei, a declarat:

„Lumea va fi mai săracă în urma pierderii unui om ce a avut un rol atât de mare. In Roosevelt aveai încredere că va şti să reziste ca o baricadă în faţa soartei ce a ameninţat civilizaţia occidentală".

O CUVÂNTARE PE CARE URMA S'O DIFUZEZE PREŞEDINTELE ROOSEVELT VINERI SEARA LA RADIO

New York, 14 (Rador). — După cum se află din Atlanta (Georgia), înainte de a muri preşedintele Roosevelt a scris o cuvântare pe care urma să o difuzeze Vineri seara prin radio.

In această cuvântare, fostul preşedinte al Statelor Unite exprimă în termeni viguroşi hotărîrea sa de a nu îngădui să se deslănţuie un al treilea război mondial.

Iată textul cuvântării: „Numai învingerea inamicilor noştri nu este suficientă. Trebue să continuăm să facem tot ce ne stă în putinţă spre a învinge îndoielile, temerile, ignoranţa şi poftele nesăţioase care au făcut posibil acest război îngrozitor.

Astăzi ne găsim în faţa faptului de primă importanţă că, dacă civilizaţia vrea să supravieţuiască, noi trebue să cultivăm ştiinţa bunelor relaţii dintre oameni — abilitatea tuturor popoarelor de a trăi împreună în pace în aceeaşi lume.

Daţi-mi voe să vă asigur că mâna mea este şi mai fermă întru realizarea operei ce trebuie să o săvârşim şi că cu acţionez cu şi mai multă vigoare în această privinţă dându-mi seama că voi — milioane şi milioane de oameni — aţi trecut alături de mine cu hotărîrea de a face ca această operă să dureze. Opera este pacea care va pune capăt deslănţuirii unor noui războae, care va pune capăt pentru totdeauna metodei nepractice şi nerealiste de rezolvare, a deosebirilor de vederi dintre diferitele guverne prin omoruri masive de oameni".

UN OMAGIU AL PARISULUI

Paris, 14 (Rador). — *Consiliul municipal al Parisului a hotărât să dea numele preşedintelui Roosevelt unei străzi principale din centrul capitalei Franţei.*

OBIECTIVUL FINAL

Obiectivul nostru final poate fi mărturisit simplu: Este să clădim pentru noi înşine, pentru toţi oamenii, o lume, în care fiecare fiinţă umană individuală va avea putinţa să-şi trăiască viaţa în pace; să lucreze productiv câştigând cel puţin destul pentru nevoile lui actuale şi acelea ale familiei lui; să se asocieze cu prieteni după alegerea lui; să gândească şi să se închine liber şi să închidă ochii cu conştiinţa sigură că urmaşii lui şi copiii acestora, vor avea aceleaşi posibilităţi... Dealungul istoriei nu a existat vreun îndemn la acţiune mai vrednic de osteneală şi mai plin de inspiraţie decât acesta.

Acest îndemn va fi urmat. Naţiunile Unite sunt unite în războiul împotriva teroarei şi a lipsei tot aşa de solid şi de efectiv cum sunt unite pe frontul de luptă în acest război mondial împotriva agresiunii.

Şi vom fi victorioşi prin acţiune şi unitate.

(Extras dintr'o alocuţiune către conferinţa Naţiunilor Unite ţinută la Washington).

O fotografie luată cu prilejul vizitei făcute de Regele şi Regina Angliei, în 1939 la Hyde Park, preşedintelui Roosevelt. ((Dela stânga la dreapta: D-na Roosevelt, soţia preşedintelui, Regele George, d-na Sarah Roosevelt, mama preşedintelui atunci în vârstă de 85 ani, Regina şi Franklin Roosevelt